

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1854-11-19)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1854-11-19)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 300. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010105.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Biskop Laub til Biskop Martensen.
Gislev Præstegaard, 19. November 1854.*

Tak, kjære Biskop Martensen, for den hjertelige Hilsen, de har sendt mig, som saa meget har glædet og trøstet mig; jeg trængte mere til den, end De kunde ane; jeg skriver disse Linier paa et fremmed Sted, hvortil de sørgeligste Omstændigheder i mere end en Uge have fængslet mig. Min kjære Kone, som havde fulgt mig paa et Besøg hos min Familie, og der havde været saa usigelig lykkelig, blev paa Hjemvejen overfaldet af voldsomme Smerter, og vi maatte standse her, kun nogle faa Mil fra Hjemmet, hos Venner, der med inderlig Deltagelse modtog os. Alt blev gjort for at skaffe s. 301 Hjælp, en Operation blev foretagen, men hvad vi begge fra først af anede, have vi med hver Dag set mere stadfæstet— vi have allerede sagt hinanden Farvel for denne Verden, og jeg kan nu kun bede om, at hendes Lidelser snart maa være endte. Hun har været mig uendelig Meget, i Ordets fuldeste Betydning „min Medhjælp, som var hos mig,“ fra hvem der udgik Fred og Velsignelse over mit Hus og mit Embede. Dog, De har selv, kjære Biskop Martensen, prøvet denne Lykke og dens Tab. Medens hun laa i svære Smerter, modtog jeg Tidenden om min Udnævnelse til Biskop; hun havde glædet sig ved Tanken om, hvad der muligt forestod, naar jeg ængstedes; jeg havde stolet paa, at hun ogsaa i min nye Gjerning skulde være den, som satte Mod i mig, naar det vilde falde; jeg havde ikke tænkt mig den Mulighed, at jeg maatte drage ene ud — til ganske fremmede Forhold, med en stor Flok Moderløse. I nogle Timer bar jeg ene paa den tunge Byrde; da skete det, midt om Natten, medens hendes Lidelser for en kort Tid mildnedes, at hun blev som løsreven fra denne fattige Verden; med forunderlig Klarhed og Kraft talte hun om det Forestaaende, som om det allerede var overvundet, om hendes Tro, om Synd og Naade, om hendes Børn, og hvorledes der for Fremtiden skulde forholdes med dem, om hendes Kjærlighed til dem: „Jeg har elsket dem i stor Skrøbelighed, men jeg har elsket dem.“ Da faldt Stenen fra mit Hjerte; og da jeg havde sagt: „Det er afgjort, jeg skal rejse,“ — hævede hun sig op og sagde til den, som stod hos, et kjært Tjenestetyende: „Se, nu er han Biskop, en rigtig Biskop;“ — derpaa med Haanden paa mit Hoved: „Du skal være glad, Du har endnu Meget at udrette i Verden, og skal se Glæde baade paa Din Gjerning s. 302 og paa Dine Børn.“ Ikke sandt, kjære Biskop Martensen! „en Retfærdigs Bøn formaar Meget“ — og en Døendes Velsignelse. Jeg har allerede følt Meget deraf; tidt er jeg ganske frejdig, men ikke altid. Maaske, naar vi ses, og hun virkelig er borte, vil De se mig forsagt. Derfor, Tak for hvert Ord, De skrev, for det om Forbønnen, fordi De nævnede Mynster, hendes og min Lærer, fordi De glæder Dem, ligesom jeg, til at De skal staa paa Mynsters Plads paa Indvielsesdagen, — De, hvem baade hun og jeg skylder saa megen Glæde. Af de mange Breve, som jeg i disse Dage har faaet fra Venner, har hun ikke forlangt at se noget, men Deres, som kom i Dag (ad en Omvej pr. Assens istf. Odense), maatte jeg læse for hende, saa svag hun var. — De ønsker at Indvielsen skal foregaa i Julen; jeg tænker, ogsaa for mig vil den Tid, navnlig m. H. t. Vinteren og Beltfarten, være den hensigtsmæssigste. Jeg tør da stole paa, at der efter den Dag igjen vil forundes mig nogen Tid til at bringe i Orden i Hus og Embede, hvad der ikke kan naas forinden.

Med dyb Højagtelse og broderlig Hengivenhed.

O. Laub.

E. Skr. Er der Mere, hvormed jeg skal underrettes, bedes det adresseret til mit Hjem, Haagerup Præstegaard pr. Odense.